
"Ben gizli bir hazineydim, bilinmek istedim." hadisi alemlerin Peygamberimizin (asm) hürmetine yaratıldığı göz önünde bulundurulduğunda nasıl anlaşılmalı?

Yüce Allah'ın 'Ben gizli bir hazine idim, bilinmek istedim.' hadis-i kutsisi bizim neden dünyada olduğumuzu açıklıyor. Diğer taraftan Allah(cc)'ın Peygamberimiz (sav) için 'Kainatı senin hürmetine yarattım' demesi de bizim var oluşumuzu açıklıyor. İki durumu nasıl bağlayabiliriz?

Değerli Kardeşimiz;

Resulullah (asm) buyurdular;

“Allah-ü Teâlâ şöyle buyurdu: Ben gizli bir hazine idim, bilinmek istedim. Halkı yarattım, nimetlerimi onlara sevdirdim. Böylece Beni bildiler.” (Acluni, II, 132)

Kainatın yaratılmasındaki asıl gaye Allah'ın (cc) tanınmasıdır. Cenab-ı Hak kendisini başımızdaki gözümüzle göremeyeceğimiz şekilde gizledi fakat insanı kendisini arayıp bulabilecek, bilip tanıyabilecek bir donanımla yarattı. Kâinatı da isim ve sıfatlarının görülmesi, bilinmesi için bir sergi yaptı.

Allah (cc), Peygamber Efendimiz'i (asm) yaratıp onu kendisini tanıtan en mükemmel rehber olarak dünyaya göndermeseydi, insanlık gereği gibi, yeteri kadar ya da olması gereken miktarda Allah'ı tanımış olmayacaktı. Nitekim Allah'ın (cc) kainatta sergilemiş olduğu isim ve sıfatlarını en mükemmel bir tarzda müşahade edip, üzerinde tecelli ettiren ve insanlığa en güzel bir şekilde tanıttıran şahsiyet alemlerin hürmetine yaratıldığı Peygamber Efendimiz aleyhissalatü vesselamdır. O gizli hazineyi açan anahtar hükmündedir.

Öyleyse şu söylenebilir: Allah (cc) onu yaratmasaydı, kainatı yaratmazdı. Kainat olmasaydı, Cennet de olmazdı. Çünkü Allah'ın (cc) tanınmasına hizmet etmeyecek bir kâinat abes ve manasız olurdu. Cenab-ı Hak ise abes iş yapmaktan münezzehtir.

"(Ya Muhammed) Sen olmasaydın felekleri yaratmazdım.", " İzzetim ve celalim hakkı için, eğer sen olmasaydın cenneti yaratmazdım, eğer sen olmasaydın dünyayı yaratmazdım" hadis-i kudsileri ile kasd olunan mana da budur. Yani "seni yaratmasaydım, insanlar ve cinler beni tanımazlardı" demektir.

Demek oluyor ki, kainatın yaratılmasındaki asıl maksad ve gaye Peygamber Efendimiz (asm)'ın yaratılmasıyla yerine geliyor ve tamam oluyor.

Teşbihte hata olmasın, çatı ya da dam yapılmayacak olsa, evin inşasına girişilir mi? Girişilse bütün emekler ve masraflar boşa gitmez mi?

Mesela; bir okulda, talebeler, kitaplar, eğitim için her türlü ihtiyaçlar temin edilmiş olsa, fakat öğretmen olmazsa, bütün yapılan masraflar boşa gider. Öğretmen olmadan eğitim olmaz. Bu kâinatı okul, şuur sahibi varlıkları ise öğrenci olarak kabul edelim. Peygamberimiz de (asm) bu okulun öğretmeni durumundadır. Nasıl öğretmen olmayınca, bütün eğitim faaliyetleri boşa gidiyorsa, peygamberimiz (asm) olmayınca da, bütün ilahi hikmetler boşa gidecektir. Bu yüzden Peygamberimiz'e (asm) Cenab-ı Hakk'ın "Sen olmasaydın kâinatı yaratmazdım" demesi yerindedir. Teşbihte hata olmasın, bu hakikat okul yaptıran şahsın öğretmene hitaben "Sen olmasaydın ben bu okulu yaptırmazdım" demesine benzer.

Burada şu akla gelebilir: Tek peygamber bizim peygamberimiz değildir, 124 bin peygamber geldiği rivayet ediliyor. Peygamberimiz de onlardan biri olduğuna göre, -onların en üstünü olmakla beraber- niçin bu hitaba, o mazhar olmuştur?

Bu soruya yine okul misalinden yola çıkarak cevap verelim. Bir okul düşünelim ki, bu okulda 12 bin talebe olsun. Bu okuldaki 4 bin talebeye 120 öğretmen eğitim yaptırırken, geriye kalan 8 bin talebeye bir tek öğretmenin diğer öğretmenlerden daha mükemmel bir şekilde eğitim yaptırdığını farzedelim. Okulu yaptıran zat her ne kadar o okulda 120 öğretmen olsa bile, okulun üçte ikisine tek başına mükemmel bir eğitim yaptırıp, talebe yetiştiren öğretmene "Sen olmasaydın ben bu okulu yaptırmazdım" demesi yanlış olmaz.

Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri "Mesnevi-i Nuriye" eserinde bu hakikatten şöyle bahsetmiştir:

Arkadaş! Şu zât-ı nuranî ve mürşid-i imanî olan Resul-i Ekreme bak. Nasıl neşrettiği hakikatin nuruyla, hakkın ziyasıyla, nev'-i beşerin gecesini gündüze, kışını bahara çevirerek, âlemde yaptığı inkılab ile âlemin şeklini değiştirerek alemi nuranî bir şekle sokmuştur.

Evet O Zât'ın nuranî güzelliğiyle kâinata bakılmazsa, kâinat bir matem-i umumî içinde görünecekti. Bütün mevcudat birbirine karşı ecnebi ve düşman durumunda bulunacaktı. Cemadat, birer cenaze suretini gösterecekti. Hayvanlar ve insanlar, yetimler gibi zeval ve firakın korkusundan vaveylâlara düşeceklerdi. Ve kâinata, harekâtıyla, tenevvüyle ve tegayyüratıyla ve nukuşuyla tesadüfe bağlı bir oyuncak nazarıyla bakılacaktı. Bilhassa insanlar, hayvanlardan daha aşağı, zelil ve hakir olacaklardı. İşte, O Zât'ın telkin ettiği iman nazarıyla kâinata bakılmadığı takdirde, kâinat böyle korkunç, zulümatlı bir şekilde

görenecektir.

Fakat o mürşid-i kâmilin gözüyle ve iman gözlüğüyle bakılırsa; her taraf nurlu, ziyadar, canlı, hayatlı, sevimli, sevgili bir durumda arz-ı didar edecektir. Evet kâinat iman nuruyla matem-i umumî yeri olmaktan çıkıp meşhid-i zikir ve şükür olmuştur. Birbirine düşman telakki edilen mevcudat, birbirlerine ahbab ve kardeş olmuşlardır. Cenazeler ve ölümler şeklini gösteren cemadat, ünsiyetli birer hayatdar ve lisan-ı haliyle Hâlıkının âyâtını nâtik birer müsahhar memur şekline giriyorlar. Ağlayan, müşteki ve eytam kıyafetinde görünen insan.. ibadetinde zâkir ve Hâlık'ına şâkir sıfatını takınıyor. Ve kâinatın harekâtı, tenevvüatı ve tegayyürat-nukuşu abesiyetten kurtuluyor. Rabbanî mektublar, âyât-ı tekvinîyeye sahifeler, esma-i İlahîyeye âyineler suretine inkılab ederler.

[Hülâsa] İman nuruyla âlem öyle terakki eder ki: Hikmet-i Samedaniye Kitabı namını alır. Ve insan, zelil ve fakir ve âciz hayvanların sırasından çıkar. za'fının kuvvetiyle, aczinin kudretiyle, ubudiyetinin şevketiyle, kalbinin şuaıyla, aklının haşmet-i imaniyesiyle hilafet ve hâkimiyetin zirvesine yükselir. Hattâ aczi, fakri, ihtiyacı akli onun sukutuna esbab iken, suuduna ve yükselmesine esbab olurlar. Mazi zulumatlı, karanlıklı bir mezar-ı ekber suretinde görüldüğü zaman, enbiya ve evliyanın ziyasıyla ziyadar ve nuranî görünmeye başlar. Karanlıklı gece şeklinde olan istikbal, Kur'ânın ziyasıyla tenevvür eder. Cennet'in bostanları şekline girer. Buna binaen, O zât-ı nuranî olmasa idi kâinat da, insan da, her şey de adem hükmünde kalırdı. Bu varlığın ne kıymeti olurdu ve ne de ehemmiyeti kalırdı.

Binaenaleyh bu kadar garib ve acib, güzel kâinat için böyle tarifâtçı ve teşrifâtçı bir mürşid-i hârika lâzımdır. Eğer bu zât olmasa idi kâinat da olmazdı. mealinde olan hadîs-i kudî bu hakikatı tenvir ediyor.

Allah'a emanet olunuz.